

Zaspaua nevjesta
v zelenej dubine,
došua k ní svokruša:
Staň, nevjesto, hore!

Staň, nevjesto, hore,
snad sas' už vyspaua,
podoj si ty krávy,
cos' to k nám dohnaua.

Šak ste vy vjedzeli,
že sem ja chudobná,
že vám nedoženem
kravičku do dvora.

Mjeli ste si vzíci
nevjestu bohatú,
byua by dohnaua
kravičku rohatú.

Mauovaný kuášter,)*
zelené pavuače,
ked sa dzivča vydá,
nejednú zapuače.

Ked sa dzivča vydá,
jak by sa zabiuo,
jak keby ho jakživ
na svjece nebyuo.

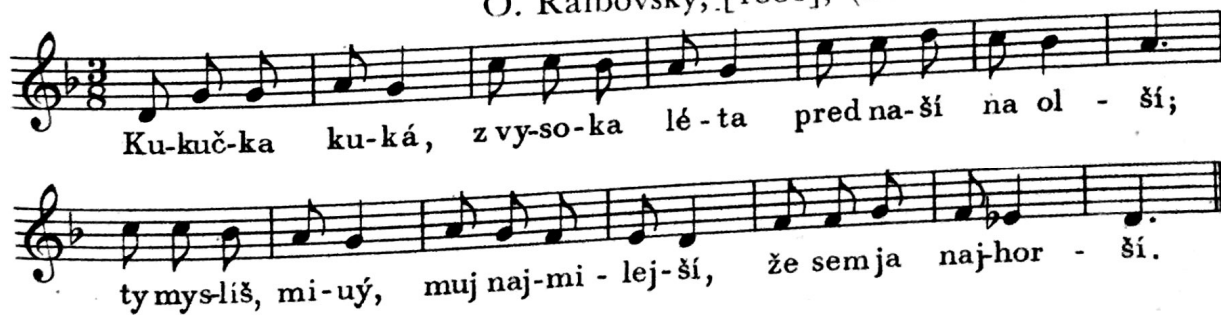
Ked rybička z vody,
ráda by do vody;
ked sa dzivča vydá,
ráda by svobody.

*) kláštor

Melódia: Sl. sp. III 481.

426.

O. Ralbovský, [1880], (ok. Kútov, Nitrianska)

Kukučka kuká,
zvysoka léta
pred naši na olší;
ty myslíš, miuý,
muj najmilejší,
že sem ja najhorší.

Ej, nejsem, nejsem,
šáteček daj sem,
nech ti ho operem,
abys' mjeu biuý,
ked pujdeš k iným
panenkám prez pole.

Melódia: [Sl. sp. I 480] — [Sl. sp. D 452].